

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. A.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2023 č. j. CPR-20820-2/ČJ-2023-930310-V230

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 5. 2023 č. j. KRPA-160684-15/ČJ-2023-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po

kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie. Současně byla stanovena podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

2. Žalobce v žalobě namítal, že pokládá rozhodnutí za nezákonné pro jeho nepřiměřenost a konflikt s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, který spatřoval v chybném posouzení závažnosti vytýkaného protiprávního jednání. Měl za to, že závažnost protiprávního jednání není určena jen množstvím naplněných skutkových podstat zákona o pobytu cizinců, nýbrž i délkou trvání protiprávního stavu. Konstatoval, že se jedná o první protiprávnost, které se dopustil, ke svému jednání se doznal a se správním orgánem plně spolupracoval. Uvedl, že pochází ze státu, který je poměrně chudý a k nelegálnímu pobytu jej vedla tíživá osobní situace, a nikoliv neúcta k místnímu právnímu řádu. Uzavřel, že u něj možné působit mírnějším postihem, a to uložením povinnosti podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-160684-1/ČJ-2023-000022 ze dne 7. 5. 2023, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-160684-10/ČJ-2023-000022-SV ze dne 8. 5. 2023, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-160684-11/ČJ-2023-000022-SV ze dne 8. 5. 2023, závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS55938 ze dne 8. 5. 2023, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi – Kazachstán ze dne 10. 3. 2023, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-160684-15/ČJ-2023-000022-SV ze dne 8. 5. 2023, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-20820-2/ČJ-2023-930310-V230 ze dne 17. 7. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 5. 2023 v 17:45 hod. prováděla hlídka odboru cizinecké policie na adrese Praha 9, ul. Českomoravská č. p. 222/39 pobytovou kontrolu. V rámci této kontroly kontrolovali policisté dva muže, které vyzvali k prokázání totožnosti. Jeden z cizinců předložil cestovní doklad Kazachstánu č. x, dle kterého byl ztotožněn jako žalobce. Provedenou kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území schengenského porostu naposledy dne 9. 4. 2023 do České republiky, na německé vízum typu C č. x platné na 10 dní v období ode dne 9. 4. 2023 do dne 3. 5. 2023. Výstupní razítko pozdějšího data cestovní doklad neobsahoval, jiné vízum či oprávnění umožňující

legální pobyt na území České republiky nebylo v cestovním dokladu, ani lustrací nalezeno. Z výše uvedeného pojala hlídka podezření, že žalobce pobývá na území nelegálně, a tak ho dne 7. 5. 2023 v 18:00 hod. zajistila. Dne 8. 5. 2023 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, téhož dne mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku.

8. Při výslechu účastníka správního řízení ze dne 8. 5. 2023 žalobce uvedl své osobní údaje a sdělil, že je zdravý a schopný výslechu. Na území České republiky přicestoval letecky dne 9. 4. 2023 na základě uděleného německého turistického víza, které bylo platné na dobu 10 dnů. Od svého příletu byl nepřetržitě na území České republiky až do zadržení policií. Poté co žalobci došly finanční prostředky, tak začal pracovat brigádně na stavbách, povolení k zaměstnání neměl. Byl si vědom toho, že jeho povolení k pobytu skončilo, ale chtěl na území počkat, dokud mu nebude zapláceno za práci. Po vyplacení peněz měl v plánu vycestovat zpět do domovského státu. Žalobce je ženatý a má jednoho dospělého syna, společně žijí v rodinném domě v Kazachstánu. Na území Evropské unie nemá žalobce žádné vazby, o nikoho zde nepečuje, ani vycestování žalobce by pro nikoho nebylo nepřiměřeným zásahem. Potvrdil, že není žádná překážka, ani důvod, proč by nemohl vycestovat zpět do Kazachstánu.
9. Správní orgán prvního stupně si od Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 8. 5. 2023 je vycestování žalobce do Kazachstánu možné.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 5. 2023 č. j. KRPA-160684-15/ČJ-2023-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku a stanovena doba 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území Evropské unie. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 5. 2023 odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 7. 2023 č. j. CPR-220820-2/ČJ-2023-930310-V230 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci*

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

15. Ke zjištěnému skutkovému stavu Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Kazachstánu. Žalobce tyto skutečnosti v žalobě nerozporoval.
16. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 19. 4. 2023 do dne 7. 5. 2023. Žalobce namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že správní orgány postupovaly správně, když žalobci uložily správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Podmínkou pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že cizinec na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Tato podmínka byla v posuzovaném případě naplněna.
17. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
18. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.
19. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit

území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

20. K problematice přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. 5 A 139/2002-46).“*
21. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce přicestoval na turistické vízum, ale na území zůstal i po jeho vypršení, a to za účelem zaměstnání. Soud zde dodává, že žalobce během pohovoru uvedl, že dále pracuje, přestože k tomu nemá povolení a činí tak tedy v rozporu se zákonem. Na druhou stranu však žalovaný určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily spolupráci žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 1 roku je přihlednutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
22. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců činí 5 let. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, tedy při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily výše uvedené polehčující okolnosti případu žalobce svědčící v jeho prospěch, neboť přistoupily k uložení správního vyhoštění pouze v délce 1 roku. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů, že takový postup plně odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobce, není v žádném ohledu nepřiměřený a není nijak neobvyklý. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, pokud tedy soud bude obdobným způsobem nahlížet na nelegální pobyt žalobce v délce trvání 19 dnů, tak lze zcela jistě považovat správní vyhoštění v délce 1 roku za přiměřené řešení. Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto zdejší soud nemůže přisvědčit.

23. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval na území nelegálně ode dne 19. 4. 2023 do dne 7. 5. 2023. Žalobce také nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby v Kazachstánu. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.
24. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až během probíhajícího řízení, poté, co byl zjištěn jeho nelegální pobyt na území České republiky policií. Učinil tak až po 19 dnech nelegálního pobytu v České republice a není jisté, že by tak učinil, pokud by nebyl zajištěn policií. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
25. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
26. Soud závěrem podotýká, že špatná ekonomická situace dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro použití mírnějšího řešení. Ekonomická situace v Kazachstánu byla žalovanému při vydání napadaného rozhodnutí známa. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spise se nachází též závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, správní orgány byly tedy s aktuální

ekonomickou situací v Kazachstánu dobře obeznámeny a rozhodnutí vydaly na základě zjištěného skutkového stavu a informací obsažených ve správním spise. Žalobce v zemi původu nebude mít nepoměrně horší podmínky než ostatní občané, a proto soud považuje přijaté řešení za adekvátní řešení situaci.

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně